

Revisionsbank midt i Juli Maaned. Som det vil erindres, standsede Banken den 18. Juli sine Betalinger og lukkede, og den blev derefter i Løbet af nogle Dage bragt under Likvidation. Forud for Standsningen var der gaaet nogle Undersøgelser, som Bankens Ledelse selv havde foranlediget under Medvirksomhed af Nationalbanken og de private Banker. Den 17. Juli om Eftermiddagen blev der sammenkaldt et Møde i Nationalbanken, hvor ogsaa de private Banker, Bankens Ledelse og Ministeriet var repræsenteret. Under disse Forhandlinger viste det sig, at den Støtte, der blev søgt hos de private Banker for at holde Diskonto- og Revisionsbanken oppe, blev nægtet, ligesom Nationalbanken ogsaa mente at maatte nægte sin Medvirksomhed ved yderligere Finansiering. Og da Spørgsmaalet blev rejst overfor mig, om der kunde skaffes Statsgaranti, maatte jeg ogsaa erklære, at det kunde ikke tænkes, idet jeg gik ud fra, at det neppe kan gøres til fast Regel, at private Forretninger, der ikke kan holdes oppe, derefter bliver støttet og garanteret ved Statsforanstaltning. Der kan maaske være Tilfælde, hvor det kan anses for forsvarligt; men Staten vilde ikke kunne holde til, at det blev almindelig Regel.

Under disse Forhold standsede Banken den 18. Juli. Det maa erkendes, at det var en i høj Grad beklagelig Katastrophe, ogsaa fordi Banken, foruden at have en betydelig Indskyderkapital, der unægtelig kunde komme i Fare ved en saadan Lejlighed, tillige var Financier for en Række større eller mindre Erhvervsforetagender, der derved i alt Fald vilde blive udsat for Vanskeligheder, som det var ønskeligt at undgaa, hvis det var muligt.

Det Spørgsmaal, som da kom til at foreligge, var, om man skulde lade Banken underkaste sig de almindelige gældende Regler eller søge et Undtagelsesforhold tilvejebragt, saaledes som man har gjort det ved forskellige andre Lejligheder. Man maatte, synes jeg, forhindre, at enkelte Kreditorer kunde skaffe sig særlige Fordele ved at benytte sig af de almindelige Regler i Konkursloven. En jævn Afvikling af Bankens Engagementer under sunde, forretningsmæssige Former maatte formentlig være det, der bød den største Udsigt til et gunstigt Resultat. En hurtig Indgriben fra det offentliges Side var derfor paakrævet for at afværge, at enkelte Kreditorer benyttede sig af den Chance, som Konkursloven ellers vilde give dem. Det, der maatte ske, var, at der ligesom ved nogle Banksammenbrud i tidligere Tid

skabtes Mulighed for en Likvidation under Statens Tilsyn for derigennem at afværge de store Tab, som en Konkursbehandling uvægerlig vilde paaføre ogsaa Bankens Indskydere.

Da Rigsdagen ikke var samlet og der maatte handles hurtigt, maatte man gaa frem i Overensstemmelse med Grundlovens § 25, og den foreløbige Lov om Bankens Likvidation blev stadfæstet af Kongen den 21. Juli. Dette Skridt tilraadedes fra alle Sider, og da der maatte handles, uanset at Rigsdagen ikke var nærværende, fandt jeg det lidet rimeligt, efter at den foreløbige Lov var udstedt, at sammenkalde Rigsdagen, idet det formentlig blot vilde have forøget den Skræk, der var i Befolkningen for, at dette Sammenbrud skulde faa store og vidtrækkende Følger.

I Henhold til den saaledes udstedte Lov af 21. Juli er der derefter udnævnt en Likvidationskomité paa 5 Medlemmer. Det tilraadedes fra alle Sider at undgaa en stor Komité og at undgaa Betaling for Arbejdet ved Provision af den Værdimasse, der forvaltes. Der er altsaa her bragt andre Principper i Anvendelse end tidligere. Ved Udnævnelsen af Medlemmer har jeg søgt at faa denne 5 Mands Komité sammensat saaledes, at den forskelligartede Indsigt, der var paakrævet, og de Interesser, der burde varetages, kom i Betragtning. Jeg gør i øvrigt opmærksom paa, at Loven bygger paa Principper, der allerede paa det Tidspunkt var indsat i det Forslag til Revision af Bankloven, som vi beskæftigede os med i Ministeriet, og som ret snart vil blive forelagt for det høje Folketing.

Til Medlemmer af Likvidationskomiteen blev, som man maaske vil vide af Pressens Omtale, udnævnt for det første Nationalbankdirektør Green, som bl. a. havde deltaget i den forudgaaende Undersøgelse af Diskontobankens Forhold, og som alene af den Grund, men tillige som tidligere Bankinspektør og i øvrigt bankkyndig var en naturlig Repræsentant, ligesom ogsaa Nationalbankens Interesser i Sagen var saa betydelige, at der rettelig burde være en Repræsentant for disse. Dernæst som Komiteens juridiske Medlem Højesteretssagfører Steglich-Petersen, en Mand, som tillige er kyndig i Banksager, hvilket man vil vide fra hans Virksomhed som Højesteretssagfører i forskellige af de Bankaffærer, som har været oppe i de senere Aar. Som særlig Repræsentant for Industrien og Forretningslivet udnævntes Direktør Helweg. Det var i høj Grad paakrævet at have en Repræsentant for